ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΤΖΙΛΙ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ 1935

Ἡ ξένη μπῆκε μιὰ μέρα στὸ πένθιμο ἀτελιέ τους σὰν μιὰ χουσῆ ἀχτῖνα ἀνοιξιάτικου ἡλιου. Ὅλα τὰ κορίτσια, ποὺ ἔσκυβαν στὴ δουλεια τους, γύρισαν ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ τὴν κύτταξαν ἀπὸ θαυμασμό. Ἡ «καινούργια» ἦταν ξανθιά, ὄμορφη, ψηλή, μὲ ὑπέροχο σῶμα. Κάποια πρόσεξε πὼς τὸ φόρεμά της ἦταν ραμμένο ἀπὸ ἀκριβὴ μοδίστρα κ' ὅτι το ὕφασμά του ἦταν τῆς τελευταίας μόδας. Μια ἄλλη εἶδε πὼς ἡ κάλτσες της ἦσαν ἀπὸ φίνο μετάξι κ' ὅτι τὰ κομψὰ παπούτσια της δὲν ἦσαν «ἔτοιμα».

Ἡ «καινούργια» προχώρησε μὲ θάρρος καὶ κάθησε στὴ θέσι ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ προϊστάμενος. Μπροστά της ἦσαν διάφορα πανέλλα, τὰ χρώματα καὶ μερικὰ ἀζωγράφιστα ἀγγεῖα. Σ' ἐκεῖνο τὸ «ἀτελιὲ» ἔφτιαχναν τὶς πὸ ὄμορφες τερρακόττες τῆ- Φλωρεντίας.

Ὁ ἀντιπαθητικὸς προϊστάμενος τῆς ἔδωσε μερικὲς ὁδηγίες, τῆς ἐξήγησε πῶς ἔπρεπε νὰ ψτιάξη τὰ σχέδια καὶ περίμενε, αὐστηρός, τὴν ἀπάντησί της. Εἶχε καταλάβει ὅ,τι τῆς εἶχε πῆ ;...

—Ὤλ, ράϊτ ! ἔκανε ψυχρὰ κ' ἀπότομα ἡ ξένη, δίχως νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια.

Κι' ἔπειτα πῆρε ἕνα πανέλλο καὶ ζωγράφισε μὲ σταθερὸ μὰ κ' ἀνάλαφρο χέρι ἕνα διακοσμητικὸ τριαντάφυλλο πάνω σ' ἕνα πήλινο ἀγγεῖο. Τὰ κορίτσια τὴν κρυφοκύτταζαν κ' ἀπορεῦσαν μὲ τὴν εὐχέρεια ποὺ εἶχε, μὲ τὸν «ἀέρα τοῦ χεριοῦ». Ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως ζωγράφος !... Ἐκείνη ὡστόσο ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε ὅτι τὴν πρόσεχαν ὅλες. Σὲ λίγο ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση αὐτὴ τὴν προσποιητὴ σωστή, γιατί ἕνα γλυκὸ χαμόγελο φώτισε τὸ ροδαλὸ πρόσωπό της καὶ τὰ μάτια της κύτταξαν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ κορίτσια.

—Μὲ λένε Ἔδιθ.... τοὺς εἶπε. Δὲν μιλῶ καλὰ τὰ Ἰταλικά, μὰ τὰ καταλαβαίνω... Εἶμαι ξένη...

Ἡ ἐξωτικὴ χρωνή της καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελό της ἠλέκτρισαν τ' ἄλλα κορίτσια. Ἡ ξανθιὰ Ἔδιθ εἶχε γεμίσει μ' ἕνα παράξενο καὶ μεθυστικὸ ἄρωμα ἐκεῖνο τὸ μελαγχολικὸ «ἀτελιέ» τους...

Ἡ τερρακόττες τοῦ «ἀτελιὲ» αὐτοῦ ἦσαν περίφημες σ' ὅλη τὴ Φλωρεντία. Οἱ καλύτεροι ζωγράφοι τῆς Ἰταλίας ἔφτιαχναν τὰ διακοσμητικὰ σχέδια καὶ ἡ διακοσμήτριες πληρωνόντουσαν ἀρκετὰ καλά. Μὰ ὁ μισθὸς αὐτὸς δὲν τοὺς ἐπέτρεπε ἐξαιρετικὲς πολυτέλειες. Παραξενεύτηκαν ὅμοιον, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἡ Ἔδιθ καθόταν στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο «Κοντιναντάλ» !... Μιὰ ἀπὸ τὶς διακοσμήτριες τότε, ἡ Λάουρα Ρόσσι, προσπάθησε νὰ μάθη ἀπὸ τὸν χρυσοστόλιστο θυρωρό του ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ξένη. Μὰ οὔτε ὁ θυρωρός, οὔτε καμμὰ καμαριέρα τοῦ ξενοδοχείου, ἤξεραν τίποτε. Ἡ Ἔδιθ καθόταν ἐκεῖ ἀπὸ καιρό, κρατοῦσε πάντα κλειστὸ τὸ στόμα της, δὲν δεχόταν ἐπισκέψεις, καὶ γιὰ νὰ πάη νὰ πάση δουλειὰ στὸ «ἀτελιέ», αὐτὸ σήμαινε πὼς ἦταν καμμὰ ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανίδα.

Τὸ κορίτσια δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτε περισσότερο γιὰ τὴν Ἔδιθ. Μὰ τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦν πολλὰ πράγματα. Σχεδιαστὴς καὶ ἐπιμελητὴς στὸ «ἀτελιὲ» ἦταν ἕνας ὄμορφος νέος μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ φλογερὰ μάτια. Ἦταν σοβαρὸς αὐστηρὸς πολλὲς φορὲς καὶ λιγόλογος. Προσεχε τὴ δουλειὰ τῶν κοριτσιῶν καὶ δὲν ἀπαντοῦσε ποτὲ στὶς ματιές τους καὶ στὰ προσληπτικὰ χαμόνελά τους. Ἀπὸ τὴ μέρα δμως ποὺ εἶχε πάσι δουλειὰ ἡ Ἔδιθ, ὁ «Νέρων», ὅπως ἔλεγαν εἰρωνικὰ τὰ κορίτσια τὸν ἐπιμελητή τους (τὸ κραγματικό του ὄνομα ἦταν Βίλλυ Μορέλλι), εὕρισκε χίλιες-δυὸ ἀφορμὲς γιὰ νὰ πηγαίνη κάθε τόσο κοντά της, νὰ διορθώνη ἕνα κόσμημα νὰ κάνη μιὰ παρατήρησι. Ἡ Ἔδιθ, ψυχρὴ κ' ἀδιάφορη ὅπως πάντα, τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα «ὤλ ράϊτ», χωρὶς νὰ τὸν κυττάξη στὸ πρόσωπο, ἀτελπίζοντας ἔτσι μὲ τὴ στάσι της τὸν ἄτυχο ἐρωτευμένο. Γιατί ὅλα τὰ κορίτσια εἶχαν καταλάβει πὼς εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὴν Ἔδιθ ὁ «Νέρων», μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ φλογερὰ μάτια. Κι' ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, τὸν συμπάθησαν περισσότερο καὶ βρῆκαν πὼς ἡ Ἔδιθ ἦταν ἕνα κορίτσι χωρὶς καρδιά, γιατί ὁ Βίλλυ Μορέλλι ἦταν καλὸς ζωγράφος κ' ἕνας φρόνιμος νέος, μὲ διαμαντένιο χαρακτῆρα. Μὰ ἡ μυστηριώδης Ἔδιθ οὔτε τὸν προσεχε. Κι' ἐκεῖνος χλώμαζε καὶ ἀτελπαζόταν κάθε μέρα περισσότερο...

* * *

Τὰ κορίτσια τοῦ «ἀτελιὲ» ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μήπως τυχὸν αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια καταλήξει σὲ καμμὰ ξαφνικὴ αὐτοκτονία, ὅταν, ἕνα πρωΐ, κατὰ τὶς ἕντεκα ἡ ὥρα, μπῆκε στὸ «ἀτελιὲ» τους ἕνας χοντρὸς κύριος, μὲ ξενικὸ πρόσωπο, κύτταξε γύρω ἀνήσυχος κ' ὕστερα φώναξε ἀπότομα :

—Ἔδιθ !...

Ὁ ἐρωτευμένος Βίλλυ μπῆκε κ' αὐτὸς πίσω ἀπὸ τὸν ξένο κ' ἑτοιμάστηκε νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις, γιατί ἡ Ἔδιθ, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε, ἐξακολουθοῦσε νὰ ζωγραφίζη ἕνα ἀγγεῖο.

Τὰ κορίτσια, ἀνήσυχα, κάρφωσαν τὰ μάτια τους στὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς ξένης καὶ κράτησαν τὴν ἀνάσα τους. Τί θὰ γινόταν τώρα ; Ἡ Λάουρα Ρόσσι, πιὸ τολμηρὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, τῆς ψιθύρισε τότε :

—Ἔδιθ... Ἔδιθ... Σὲ θέλει κάποιος κύριος... Ἀπάντησε... Μὰ ἀπάντησε, ἤδη !...

Ὁ χοντρὸς κύριος παραμέρισε τὸν «Νέρωνα», πρὶν αὐτὸς προφτάσει ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του, καὶ προχώρησε μὲ σταθερὸ βῆμα ὡς τὴ θέσι τῆς Ἔδιθ. Ἐκεῖ τότε στάθηκε ὁλόχαρος, ἄνοιξε τὰ χέρια του καὶ φώναξε μὲ θαυμασμό :

—Μπράβο !... Βλέπω πὼς δουλεύεις !... Τὰ συγχαρητήριά μου !...

Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγή :

—Ψάξαμε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ σὲ βροῦμε !... Εἶνε ἐδῶ κ' ἡ μητέρα σου !... Σὲ περμένει στὸ γραφεῖο....

Ἡ Ἔδιθ τότε πέταξε τὸ πανέλλο ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της καὶ σήκωσε ἀργὰ τὸ κεφάλι της, κυττάζοντας τὸν χοντρὸ κύριο στὰ μάτια.

—Ὤ, μαμμά ! ἔκανε. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ ξαναβλέπω. Μὰ στὸ ὄφος πάλι καθαρά : Δὲν θὰ παντρευτῶ τὸν Τζάκ σου, τὸν ἄνοστο «βασιλέα» τοῦ πετρελαίου.. Σοῦ τὸ ἔχω πῆ χίλιες φορ.ς !...

—Κάνε ὅ,τι θέλεις, παιδί μου, τῆς ἀπάντησε τότε ὁ πατέρας της. Ἀρκετὰ μᾶς τιμώρησες μὲ τὴν ἐξαφάνισί σου. Παντρέψου ὅποιον θέλεις !... Καὶ τώρα, ἔλα μαζύ μου !...

Τὰ κορίτσια, μὲ γουρλωμένα μάτια, κύτταζαν τὴν Ἔδιθ καὶ τὸν πατέρα της καὶ συλλογιζόντουσαν ἐκεῖνον τὸν μυστηριώδη Τζάκ, τὸν «βασιλέα» τοῦ πετρελαίου, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ ἡ Ἔδιθ, δίχως, φυσικά, νὰ δίνουν καμμιὰ προσοχὴ στὸν Βίλλυ, ποὺ ἀκοιμοῦσε στὸ περβάζι τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴν πέση... Ἡ Ἔδιθ, λοιπόν, ἀφοῦ ἐξήγησε πάλι στὸν πατέρα της ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν τὸν πολυεκατομμυριοῦχο ποὺ ἤθελαν νὰ τῆς δώσουν, ἄρχισε νὰ ντύνεται ἀργὰ-ἀργά, μὲ μιὰ ἀδιαφορία, ποὺ ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ τῶν κοριτσιῶν. Ἔπειτα, ἀπὸ τὴ θέσι της, ἡ Ἔδιθ ἔριξε γύρω μιὰ ματιὰ καὶ εἶστασε λιγάκι. Ὕστερα ψιθύρισε κάτι στὸν πατέρα της, στὴ γλῶσσα τους, κ' ἐκεῖνος προχώρησε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ «ἀτελιέ». Ἡ Ἔδιθ τότε, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ποὺ φάνηκαν στὰ κορίτσια ἀτελείωτοι αἰῶνες, διέσχισε τὸ «ἀτελιὲ» μὲ ἀργὸ βῆμα, ἔφτασε μπροστὰ στὸν Βίλλυ, ποὺ τὴν κύτταζε κατάχλομος, μ' ἕνα τρελλὸ ἔρωτα στὰ μάτια, καὶ ξαφνικά, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα...

Ἡ Ἔδιθ ἀγκάλιασε τὸν Βίλλυ...

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ ξετυλίχτηκε τόσο γρήγορα, ὥστε τὰ κορίτσια τὰ ἔχασαν καὶ πετάχτηκαν ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέσι τους. Ἡ Ἔδιθ, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, γύρισε τότε καὶ τὶς ἀποχαιρέτησε.

—Ἀντίο, τοὺς εἶπε. Δὲν ἀγαπῶ τὰ πλούτη μου. Τ' ὄνειρό μου εἶνε ἕνα ἄμορφο σπιτάκι κ' ἕνας ἄνδρας ποὺ νὰ μὲ λατρεύη !.. Μὰ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπάω κ' ἐγώ !...

Καὶ μπροστὰ σ' ὅλα τὰ κορίτσια, ξαναφίλησε τὸν «Νέρωνα».

Ἔπειτα, μ' ἕνα νόημα μὲ τὸ χέρι, ἀποχαιρέτησε τὶς φίλες της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ «ἀτελιέ», στὸ μπράτσο τοῦ ἀγαπημένου της.

Κι' ἔτσι, ἡ Ἔδιθ Σούλλιβαν, ἡ κόρη τοῦ «βασιλέως» τῶν ἀρωμάτων, βρῆκε στὴ Φλωρεντία τὸν ἄνδρα ποὺ ὀνειρευότανε !...

ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΤΖΙΛΙ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

Ἕνα ἀνδρόγυνο, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σεβαστιανό, ἐχώρισε ἐπιτέλους πρὸ ἡμερῶν, ἀφοῦ περίμενε τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου ἐπὶ 26 χρόνια !

Ἡ δυὸ αἰτήσεις τοῦ διαζυγίου των εἶχαν ὑποβληθῆ τὸ 1908, ἀλλὰ ἐκκρεμοῦσαν στὸ δικαστήριο, λόγῳ τῶν περιουσιακῶν διαφορῶν, ποὺ εἶχε τὸ ἀνδρόγυνο.

Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ δυὸ σύζυγοι συζοῦσαν ἁρμονικώτατα !...